EL PUNT
Girona: C/Santa Eugènia, 42. 17005. Apt. 261. ✆ 972 18 64 00. Fax 972 18 64 20.
girona@elpunt.cat

08426
8 437006 148085

Dipòsit legal: GI-535-1978

la crònica | ENRIC RAMIONET

Les nostres limitacions

L'Eduard és un jove pacient però determinat, busca el seu lloc al món i reclama autonomia

No és la primera vegada que l'Eduard Carreras protagonitza una crònica. Fa un parell d'anys, a aquest jove llagosterenc afectat d'una distròfia muscular que el lliga a una cadira de rodes li varen impedir agafar el vol de retorn a casa després d'unes vacances a Tenerife. Un comandant tocat per un malaltís puritanisme legalista o alguna altra psicopatologia semblant no va permetre que carreguessin la seva cadira a la bodega de l'avió. L'Eduard i els seus pares s'han habituat a combatre per drets elementals com ara pujar a un avió o accedir a un local, o recórrer els carrers. Estan fets a aquesta lluita i viuen sempre amb l'ànim eriçat i la musculatura preparada. Probablement vostè i jo actuaríem igual si veiéssim el món des dels seus ulls, si com ells notéssim com contínuament se'ns furga en la mateixa ferida. «Tothom hauria de viure un dia en una cadira de rodes. Provar de fer-hi tot el que fas a diari sense aixecar-te ni per anar al lavabo», comenta el seu pare. Ho diu categòricament, sabent que qui ha viscut aquesta experiència descobreix la inesperada hostilitat d'una societat plena d'obstacles.

El seu fill té limitacions, tots en tenim, però ho hem disposat tot pensant en els que estem afectats per les limitacions majoritàries. I encara ara, malgrat els avenços indiscutibles i una legalitat molt més propícia, es segueix construint amb barreres i incomplint normatives. L'Eduard, que és un jove pacient però determinat, busca el seu lloc al món i reclama autonomia. Aquest curs ha començat a estudiar un graduat de realització audiovisual i multimèdia. Coincidim durant el viatge amb l'autobús de la Teisa que ens porta de Llagostera a Girona. Mentre fa broma i captura furtivament amb el seu mòbil les fotografies del mòbil d'en Lluís, un company de trajecte, i ens demostra que en aquest aspecte les nostres limitacions són infinitament superiors a les seves, m'explica que tampoc aquest nou gir a la seva vida s'ha pogut fer amb la naturalitat desitjable. Els dos primers dies la plataforma que facilita el seu accés a l'autobús no

Eduard Carreras, a l'autobús que el porta a Girona. / E.R.

funcionava. «T'hauràs d'esperar una hora que passi el següent», li varen dir el primer dia. «És estrany, en cinc anys no ens havia fallat mai», li varen dir el segon. Després i durant una setmana, un xofer amable li va permetre l'accés en un indret acordat, prop de casa seva i del lloc on estaciona l'autobús abans d'iniciar l'itinerari. «Era, comenta, una solució còmoda per a uns i altres, però ara em diuen que l'autobús no es pot desviar de la ruta.» A l'Eduard li sap greu perquè ara el recorregut és molt més accidentat i no el pot fer sol. Quan arribem a Girona un vehicle de Mifas el recull per portar-lo a l'acadèmia. «Aquí s'acaben els meus problemes», afirma.

Em permeten acompanyar-los. El xofer de Mifas condueix amb molt de compte i enraona alçant la veu exageradament. «Sóc sord», m'adverteix. No sé si el silenci vinculat a aquesta limitació afavoreix altres agudeses, però en un moment em descriu el món amb un reconfortant sentit comú. Em parla de codis ètics, de treballadors mal pagats i aclaparats per mil problemes laborals i personals, de les dificultats per entendre'ns encara que no sordegem, de la incapacitat de situar-nos sota altres pells. Em parla de limitacions, és clar. De la limitació de l'Eduard, de les de la Teisa, de les limitacions d'aquells als quals un uniforme o un càrrec trastorna, de la nostra limitació de mamífers incapaços de construir una societat adaptada a les limitacions de tots i no únicament a les d'alguns.

la columna | JOSEP M. FONALLERAS

Bellesa a Les Cols

Feia temps que no anava a la Garrotxa i ara hi trobo el mateix paisatge, però vist amb uns ulls diferents. Les mateixes branques, els mateixos rierols, uns marges estassats de malesa, la casa on viu una dona gran, vella i afable. Feia temps que no anava a la Garrotxa i hi he trobat, amb una altra mirada, la gorja on s'han banyat els meus fills i on jo mateix he sentit el plaer de l'aigua gelada. Fa un dia esplèndid i m'hi trobo molta gent: turistes que tenen la pretensió d'haver vist i trepitjat la naturalesa, quan el que fan, en realitat, és caminar amb indolència per uns camins fressats i molt ben senyalitzats. El fet és que jo també camino per una fageda que sembla una rambla. Torno a veure les construccions eminents i delicades dels Aranda, dels Vilalta i dels Pigem i, sobretot, descobreixo una idea eixordadora que ve del silenci profund de la Garrotxa. És el restaurant Les Cols. El restaurant i allò que en diuen els pavellons. Si algú en digués habitacions, d'aquests pavellons, seria una evident reducció. Conceptual i arquitectònica. Són, realment, tal com em comenten uns hostes, bivacs a l'aire lliure, però emmarcats en vidre. Un vidre que eixampla l'espai, unes parets que s'allunyen de la rigidesa de la frontera. Al restaurant, les inspiracions orientals es barregen amb l'essència d'aquesta terra volcànica, una combinació que hauria estat catastròfica en mans d'un boig qualsevol. La bogeria dels arquitectes és controlada i canalitzada, com la mateixa cuina de Fina Puigdevall. La tradició és fecunda i alhora enjogassada. No renuncien als orígens d'una taula de fonda, de bar, cridanera, però n'extreuen un suc que és destil·lació i pau: un or que s'ondula, com el paisatge, com la gastronomia. Em plau de manera especial un plat, que és un exemple del que dic: un arròs amb calamars de llauna, tal com els que feien abans la gent de muntanya que no tenien accés al mar. És, en ell mateix, un *calembour*, una broma. I a Les Cols aconsegueixen depurar-lo per mantenir-ne el record i anar més enllà. Molt més enllà.

PUBLICITAT

PUBLICITAT

PUBLICITAT

Ajuntament de Torroella de Montgrí

118010-943292Q

ANUNCI

Es fa públic a través d'aquest edicte l'acord del 16 d'octubre de 2008, d'aprovació de les modificacions de les ordenances fiscals per al proper exercici 2009, en aplicació de l'article 17 del RDL 2/2004, 5 de març, amb el qual s'aprova el text refós de la Llei reguladora de les hisendes locals. Les persones interessades podran examinar l'expedient de referència (981/08) i presentar les reclamacions que creguin oportunes a través d'un escrit adreçat al Ple, durant un termini de 30 dies hàbils comptats des de l'endemà de la seva publicació.

En cas de no presentar-se cap reclamació, l'acord provisional es considerarà elevat a definitiu i es procedirà a la publicació del text íntegre de les ordenances.

Torroella de Montgrí,
17 d'octubre de 2008

L'alcalde president,
Joan Margall i Sastre

PUBLICITAT

